

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie z powództwa T. sp. z o.o. w R.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 21 maja 2024 r.
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 30 marca 2023 r., sygn. akt VII AGa 1215/22

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od T. sp. z o.o. w R. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 lipca 2021 r. znak: [...], Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „pozwany: lub „Prezes URE”) orzekł, że T. sp. z o.o. z siedzibą w R. (dalej: „powód” lub „spółka”) naruszył art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r.

Prawo energetyczne (dalej „p.e.”), w ten sposób, że nie przedłożył Prezesowi URE w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, za miesiące - grudzień 2018 r. do grudzień 2020 r. W tym stanie rzeczy Prezes URE zobowiązany przepisami art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2, art. 56 ust. 2h pkt 4 PE, nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 250 000 zł, tj. 10 000 zł za każde naruszenie.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „Sąd Okręgowy” lub „SOKiK”) wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji. Wyrokiem z 10 sierpnia 2022 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie. Powód od tego wyroku wywiódł apelację. Wyrokiem z 30 marca 2023 r., VII AGa 1215/22, Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację w całości.

Pismem z 23 czerwca 2023 r. powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zarzucając mu naruszenie m.in.: prawa materialnego i procesowego:

1) art. 32d ust. 3 p.e. poprzez niewłaściwą wykładnię i stwierdzenie, że Prezesa URE nie obciąża obowiązek dochowania terminu 6 miesięcy na wykreślenie z rejestru podmiotu przywożącego, lecz może podjąć decyzję w tym zakresie w nieograniczonym czasie i tym samym może doprowadzić do nieograniczonego wręcz podwyższenia kary administracyjnej;

2) art. 15 zzzzzn² ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych poprzez jego niezastosowanie przez Sąd dla obowiązków sprawozdawczych spółki od marca 2020 r. i poprzez nieuchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa URE przynajmniej w części w jakiej Prezes URE nałożył na powódkę karę za okres od marca 2020 do grudnia 2020 r.;

3) art. 56 ust. 6 i 6a p.e. poprzez niewłaściwą wykładnię przesłanki „znikomego stopnia szkodliwości czynu” i arbitralne odniesienie jej wyłącznie do dobra naruszonego przez przedsiębiorcę w postaci niezachowania terminowości przy realizacji obowiązku sprawozdawczego, a w rezultacie niezastosowanie w sprawie ani instytucji miarkowania kary ani odstąpienia od wymierzenia kary, mimo istniejących ku temu podstaw, w tym również z uwagi na niezgłębioną i powierzchowną ocenę stopnia szkodliwości spornych opóźnień w przekazywaniu

sprawozdań, z pominięciem rzeczywistych skutków zaniechań działań i praktycznego znaczenia sprawozdań, które nie tylko nie miały wpływu na terminowość opracowania raportów przez Prezesa URE, ale również nie rzutowały z uwagi na skalę przywozu wyrobów na ocenę zbiorczą raportów opracowywanych przez Regulatora tym samym pominięcie faktu przekroczenia granic uznania administracyjnego przez Prezesa URE;

4) art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z ust. 2h pkt 4 oraz ust. 6 p.e. poprzez pominięcie stopnia zawinienia oraz stopnia szkodliwości zaniechań działań, które z uwagi na skalę prowadzonej przez spółkę działalności w ogóle nie miały prawa być zauważone, a faktycznie wpływać na ocenę prowadzonych przez URE zbiorczych zestawień obrazujących poziom wprowadzonych na krajowy rynek paliw ciekłych, a tym samym niezasadne uznanie, że w ogóle skala prowadzonej przez powódkę działalności jest bez znaczenia w świetle tego przepisu, a ponadto dokonanie wymiaru kary na poziomie niezgodnym z wykładnią językową oraz celowościową przepisu nakładającego karę w dniu jej wymierzenia przez Prezesa URE;

5) art. 56 ust. 1 pkt 12b p.e. w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP dopuszczając się złamania konstytucyjnej zasady proporcjonalności, poprzez utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia Prezesa URE, stosownie do którego działania spółki, która przed dniem 2 września 2016 r. kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo Energetyczne oraz niektórych innych ustaw (a faktycznie przed 16 grudnia 2016 r., gdy zostało opublikowane rozporządzenie Ministra Energii z 15 grudnia 2016 r. w sprawie szczegółowego wykazu paliw ciekłych, których wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucja, obrót w tym obrót z zagranicą, wymaga koncesji oraz których przywóz wymaga wpisu do rejestru podmiotów przywożących) nie była w ogóle adresatem norm prawa energetycznego, a dane nieprzekazane na czas były cały czas neutralne dla wiedzy o poziomie sprowadzanych do kraju paliw, przy dodatkowo bezspornych w sprawie działaniach naprawczych podjętych przez spółkę;

6) art. 479⁴⁶ k.p.c. w zw. z art. 10 Konstytucji RP poprzez zaniechanie oceny stopnia szkodliwości działań powódki i uznanie, że stanowisko pozwanego oraz Sądów orzekających w tej sprawie jest wystarczające, podczas gdy w sprawie mamy do czynienia z zupełnie nowymi obowiązkami, wprowadzonymi dla ochrony rynku paliw ciekłych, w szczególności dla zapewnienia płatności podatków pośrednich od tych paliw, a więc mamy do czynienia z obowiązkami innej natury niż te dotychczasowe związane z klasycznym prowadzeniem działalności koncesjonowanej, jak i mamy do czynienia z odmiennością charakteru nowego obowiązku, szerszym kręgiem adresatów oraz bezdyskusyjnie transparentnym modelem działania spółki;

7) art. 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji naruszenie zasady proporcjonalności w sprawie i spowodowanie, że śladowe ilości nabywanych przez spółkę za granicą wyrobów, z uwagi na ogólną skalę przywozu paliw ciekłych w ogóle nie zostałyby wychwycone w żadnych statystykach państwowych, stanowią teraz podstawę do nałożenia kary na drastycznym dla spółki poziomie 2500.000 zł.

8) art. 233 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany materiał dowodowy - pomimo bowiem stwierdzenia, że art. 56 ust. 6a p.e. jest instytucją prawa karnego, a więc przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę, m.in. rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, Sąd te okoliczności zbagatelizował i nie wziął ich w ogóle pod uwagę.

Zarzucając powyższe, skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie:

1) art. 398⁹ § 1 pkt 1) oraz pkt 2) k.p.c. z uwagi na konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego ustalenia, czy w świetle przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, takich jak art. 2, art. 10 ust. 1 i 2 w zw. z art. 175 ust. 1, art. 20 w zw. z art. 22, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 178 ust. 1 rzeczywiście Prezes URE zobligowany jest do stosowania na podstawie art. 56 ust. 2h pkt 4 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne kary administracyjnej w sztywno określonej wysokości, czy też, skoro kara ta ma charakter represyjny i jest instytucją prawa karnego - może ją jednak miarkować.

2) art. 398⁹ § 1 pkt 4) z uwagi na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a to z powodu ewidentnego pominięcia przez Sądy orzekające w sprawie art. 15zzzzzn² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych i niezastosowania tego przepisu dla obowiązków sprawozdawczych Spółki od miesiąca marca 2020 r., pomimo istnienia takiego obowiązku.

W uzasadnieniu przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie koniecznym jest wyjaśnienie, czy Sąd Apelacyjny słusznie stwierdził, że to sam ustawodawca określając „sztywny wymiar kary” w przypadku naruszenia obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 43d p.e., uniemożliwił Prezesowi URE miarkowanie kary z art. 56 ust. 1 pkt 12b p.e., uznając tym samym jej wysokość za spełniającą konstytucyjny wymóg proporcjonalności oraz adekwatną do wagi zidentyfikowanego naruszenia terminowości składania

sprawozdań. Czy rzeczywiście taka interpretacja ww. przepisów wskazująca na brak możliwości poruszania się w pewnych granicach uwzględniających indywidualne okoliczności sprawy, jest zgodna z zasadami demokratycznego państwa prawnego i zasadami nakładania sankcji karnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes URE wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś z ostrożności procesowej, w sytuacji przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, o jej oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Podkreślić przy tym należy, że skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego zasadniczym celem jest ochrona interesu publicznego poprzez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa. Konsekwentnie przedmiotem merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy powinny być te skargi kasacyjne, które dotyczą spraw najpoważniejszych, wpływających na rozwój i kształtowanie systemu prawnego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 31 marca 2005 r., SK 26/02).

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przede wszystkim na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., czyli z uwagi na konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie, w odniesieniu do tak ukształtowanej przesłanki wskazuje się, że wnoszący skargę kasacyjną w pierwszej kolejności zobowiązany jest do wskazania przepisów, będących źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mających jednocześnie znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2019 r., V CSK 374/18; 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17; 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17;

20 listopada 2015 r., III CSK 269/15; 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15). W konsekwencji wnoszący skargę zobowiązany jest do wykazania, że wskazane przez niego przepisy wywołują rzeczywiste i poważne wątpliwości interpretacyjne, które dotychczas nie doczekały się wykładni w orzecznictwie sądów, bądź przytoczenia orzeczeń wskazujących na występowanie na tle wskazanych przepisów rozbieżności (z wielu zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2019 r., I CSK 620/18; 24 kwietnia 2019 r., V CSK 470/18; 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18; 23 maja 2018 r., I CSK 31/18; 22 maja 2018 r., 15 maja 2018 r., II CSK 12/18; 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15; 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12; 26 listopada 2012 r., III SK 18/12; 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11; 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08; 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08; 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; 25 października 2007 r., V CSK 357/07; 25 października 2007 r., V CSK 356/07; 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; 15 października 2002 r., II CZ 102/02). Jednocześnie wskazuje się, że rozbieżność w orzecznictwie sądów, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie zachodzi, jeśli ta dotyczyła odmiennych stanowisk sądów pierwszej i drugiej instancji w tej samej sprawie bądź stanowisk sądu i strony (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2004 r., II PK 9/04; postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 listopada 2012 r., III SK 19/12; 24 kwietnia 2003 r., I PK 557/02; 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14).

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżący, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego nierozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2021 r., II USK 257/21). Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁴ § 2 i art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega zatem na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01).

Przekładając powyższe na rozpatrywaną skargę wskazać należy, że skarżący nie dopełnił powyższych obowiązków. Wskazane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wątpliwości skarżącego nie potwierdzają tezy o istnieniu

potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów. Jednocześnie należy podkreślić, że skarżący ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wyводу, zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 stycznia 2012 r., II UK 59/11; z 19 marca 2012 r., II PK 296/11), czego - nawet po wezwaniu do uzupełnienia uzasadnienia - nie uczynił. Nie spełnia zatem określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III SK 74/13), jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Ponadto przedstawione wątpliwości łączą się ze sferą zgodności niebudzącego większych trudności interpretacyjnych przepisu ustawy, z wymogami wynikającymi z podstawowych zasad ustroju prawnego określonego w Konstytucji RP. W orzecnictwie wyraźnie wskazano, że istotnym zagadnieniem prawnym jest problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., I CSK 496/11; z 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12; z 19 marca 2012 r., II PK 303/11), a nie zmierzający do przesądzenia o konstytucyjności bądź niekonstytucyjności stosunkowo precyzyjnie sformułowanego przepisu ustawy, co należy przede wszystkim do kompetencji Trybunału Konstytucyjnego. Tym bardziej, że wielokrotnie w orzecnictwie podkreślano, iż w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli wskazana przez stronę wykładnia przepisu jest powszechnie przyjęta w orzecnictwie oraz literaturze i została uwzględniona przez sądy obu instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01), co również ma miejsce w niniejszej sprawie, a ograniczenie się do zadania pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zostało przedstawione bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, z których wynika (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07).

Przyjęcie natomiast skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że w sprawie ujawnia się konieczność wykładni przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecnictwie, lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z jego

rozumieniem, oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter. W przypadku gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2023 r., I CSK 3494/22). W przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko określić przepisy wymagające wykładni, ale także wskazać poważne wątpliwości interpretacyjne związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości bądź rozbieżności w orzecznictwie sądów. Należy przy tym podkreślić, że chodzi o rozbieżności w wykładni, a nie w stosowaniu prawa (postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 lutego 2014 r., III SK 62/13; z 5 grudnia 2013 r., III SK 25/13). Wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy opisać, wskazując argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Trzeba też przedstawić własną, odpowiednio uzasadnioną, propozycję interpretacji powołanych przepisów, a także wpływ tej wykładni na rozstrzygnięcie sprawy, czego skarżący - nawet po wezwaniu - nie dopełnił.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania także na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odwołując się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, która jest kierowana do Sądu Najwyższego, albowiem to wyłącznie Sąd, a nie strona, władny jest oceniać, czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu więc o zasadność oczywistą, stwierdzalną przez Sąd Najwyższy *prima facie*, niewątpliwą, niewymagającą badania, występującą w ramach podstaw kasacyjnych, a nie obok czy niezależnie od nich (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01). Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy bez głębszej analizy prawnej jest ona widoczna dla przeciętnego prawnika (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 września 2012 r., II CSK 179/12; 22 marca 2012 r., I PK 201/11; 15 kwietnia 2014 r., I CSK 455/13; 20 marca 2014 r., I CSK 18/14). Przy czym należy podkreślić, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07).

Sąd Najwyższy wielokrotnie przyjmował, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie, iż skarga jest oczywiście zasadna, w uzasadnieniu wniosku należy zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta oczywistość, i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07; 7 lutego 2008 r., II UK 253/07; 11

stycznia 2008 r., I UK 283/07; 18 stycznia 2008 r., II PK 275/07; 18 stycznia 2008 r., II PK 276/07; 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07). Powołanie się więc na tę przesłankę zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego takie twierdzenie. W realiach niniejszej sprawy skarżący nie sprostął tym wymogom, albowiem ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, wobec ewidentnego pominięcia przez Sądy orzekające w sprawie art. 15zzzzzn² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych i niezastosowania tego przepisu dla obowiązków sprawozdawczych Spółki od miesiąca marca 2020 r., pomimo istnienia takiego obowiązku. W ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie przedstawił wymaganego uzasadnienia, odwołującego się do zaskarżonego orzeczenia w którym Sąd Apelacyjny wyraźnie powołał motywy niezastosowania wskazanego przepisu w realiach niniejszej sprawy wskazując, że skarżący w okresie sprawozdawczym prowadził działalność i dokonywał przywozu paliw, mogąc złożyć wymagane sprawozdania oraz sam wskazywał, że nie wiedział o ciąży na nim obowiązku (mimo prawidłowego pouczenia), zatem pandemia COVID-19 nie miała wpływu na braki w tym zakresie.

Zważywszy więc, że wskazane przez skarżącego zagadnienie nie stwarza realnych i poważnych trudności orzeczniczych, a w szczególności nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, ani nie daje podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1935 ze zm.).

[SOP]

[ms]

